

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1901	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34) 2 Αὐγούστου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πίστι, μὴν ἀπελπιζώμαστε!

«Καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με» (Ματθ. 14,30)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, γλώσσες ποὺ δὲν λένε ποτέ «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Ἐπάρχουν γλώσσες χειρότερες, ποὺ ὄχι μόνο δὲν λένε «Δόξα σοι, ὁ Θεός» ἀλλὰ καὶ γογγύζουν. Ἐπάρχουν γλώσσες ἀκόμα χειρότερες, φαρμακερές, ποὺ βλαστημοῦν τὰ θεῖα καὶ τὰ ἱερά. Καὶ ὑπάρχουν τέλος γλώσσες ποὺ φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ λένε «**Δὲν ὑπάρχει Θεός**». Προτιμότερο νὰ μὴν ἔχουν γλώσσες οἱ ἄνθρωποι ἢ νὰ πρόκειται νὰ μιλοῦν ἔτσι. –Θεός, λένε, σήμερα; Θεὸ πιστεύουν ἀκόμα κάτι γριές καὶ κάτι γέροι. Θεὸς γιὰ μᾶς εἶνε τὸ χρῆμα - ὁ παντοδύναμος παρᾶς, θεὸς εἶνε ἡ ἐπιστήμη, ἡ λογική, θεὸς εἶνε ἡ δουλειὰ - τὰ μπράτσα μας...

Πότε τὰ λένε αὐτά; **σὲ ἡμέρες ἀνέσεως καὶ εὐτυχίας**. Ξέρετε πῶς μοιάζουν; Σὰν κάποιον **ἄθεο συγγραφέα**, ποὺ μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα πλοῖο νὰ ταξιδέψῃ. Ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες ἄλλοι ἦταν μορφωμένοι, ἄλλοι ἀπλοῖκοί, κι αὐτὸς βρῆκε εὐκαιρία νὰ διδάσκῃ τὴν ἀπιστία του. Ἡ θάλασσα στὴν ἀρχὴ ἦταν λάδι, καθρέφτης. Πνοὴ δὲν φυσοῦσε, τὸ ταξίδι ἦταν εὐχάριστο κ' ἡ γλώσσα τοῦ ἀπίστου ῥοκάνι, προπαγάνδιζε. Ἀπότομα ὅμως ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Φύσηξε ἀέρας, ὁ ἀέρας δυνάμωσε, τὰ κύματα ἀγρίεψαν, σηκώθηκαν βουνά, καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, μορφωμένοι καὶ ἀγράμματοι, οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ οἱ ναῦτες καὶ ὁ πλοίαρχος, φώναζαν· Παναγία σῶσε μας, Θεέ σῶσε μας! Ὅλοι. Καὶ ὁ κράχτης τῆς ἀπιστίας; Σὰν τὸ σκυλὶ ποὺ τὸ χτυπᾶς καὶ φεύγει μὲ τὴν οὐρὰ στὰ σκέλη, ἔτσι ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πλοίου, γονάτισε καὶ φώναζε κι αὐτός· Χριστέ, βοήθη μας!...

Τί σημαίνει αὐτό; **Κατ' οὐσίαν δὲν ὑπάρχουν ἄπιστοι**. Λένε πῶς δὲν πιστεύουν, μὰ ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα ἢ φοβερὴ, τότε κι αὐτοὶ ἐπικαλοῦνται τὸ Θεό. Ὅπως ὁ ἀπόστολος Πέτρος· ὅταν εἶδε τὴ θάλασσα ἀγριεμένη καὶ τὸ κύμα νὰ ὑψώνεται νὰ τὸν καταποντίσῃ, τότε φώναξε

στὸ Χριστό, ποὺ περπατοῦσε πάνω στὰ κύματα, «**Κύριε, σῶσόν με**» (Ματθ. 14,30).

***

«**Κύριε, σῶσόν με**». Δὲν τὸ λέει μόνο ἡ γριούλα, ὁ ἀγράμματος χωρικός, ἡ γυναίκα - ὁ ἄντρας, ὁ μαῦρος - ὁ ἄσπρος - ὁ κόκκινος, ὅλες οἱ φυλές· **τὸ λέει καὶ ὁ ἄπιστος** ὅταν ἔρθῃ στὰ δύσκολα. Ὅσο τὸ πουγγὶ εἶνε γεμάτο κ' ἔχεις καταθέσεις στὴν τράπεζα, λὲς «παντοδύναμος ὁ παρᾶς»· ὅσο οἱ ἐπιχειρήσεις πηγαίνουν καλά καὶ τὸ κατάστημα προοδεύει, δὲν σκέπτεσαι Θεό. Ἄλλ' ὅταν ἀδειάσουν τὰ ταμεῖα κ' ἡ τσέπη δὲν ἔχη πεντάρια ν' ἀγοράσῃς ἕνα καρβέλι ἢ ἕνα εἰσιτήριο, ὅταν στὸ σπῆτι ἀρρωστήσῃ τὸ παιδί καὶ τὰ φάρμακα δὲν κάνουν τίποτα κ' οἱ γιατροὶ ἀπελπίζουν, τότε βλέπεις καὶ τὴ μάνα τὴ μοντέρνα καὶ τὸν πατέρα τὸν ὀρθολογιστὴ, ποὺ ἔλεγαν πῶς δὲν πιστεύουν, νὰ γονατίζουν κι αὐτοὶ καὶ νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεό.

Κ' ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὁ νέος μὲ τὰ διπλώματα τὰ μεγάλα, ὅταν τώρα εἶνε «μπουνάτσα» καὶ τὸ ἔθνος ἦσυχον, λέει κι αὐτὸς «**Δὲν ὑπάρχει Θεός**». **Γιὰ ρώτα κ' ἐμᾶς**, ποὺ παραχώρησε ὁ Θεὸς ν' ἀνεβούμε στὰ ψηλὰ βουνά σὰν στρατιωτικοὶ ἱερεῖς στὰ χρόνια τὰ φοβερά καὶ ἀπαίσια. Εἶδα ἐκεῖ παιδιά τῆς Ἀθήνας, ἄθεα καὶ ἄπιστα, ποὺ ποτέ τους δὲν ἄνοιγαν τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ πέφτουν μπροστὰ στὸν πνευματικὸ πατέρα, νὰ κλαῖνε, νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέσῃ, καὶ μετὰ νὰ λένε ὅτι ἐκεῖ εἶδαν ὀράματα, εἶδαν τὸ Θεό, εἶδαν τὴν Παναγιά!

Ὅταν ὑπάρχῃ εἰρήνη, εἶνε ἔρημες οἱ ἐκκλησιές καὶ γεμίζουν οἱ ἀκρογιαλιές· ἅμα –μὴ γένοιτο– δοῦμε στὸν οὐρανὸ τὰ μαῦρα κοράκια νὰ ρίχνουν φωτιὰ καὶ σίδερο, τότε θὰ γεμίσουν πάλι οἱ ἐκκλησιές, θ' ἀρχίσουν οἱ προσευχές, οἱ παρακλήσεις, τὰ «**Κύριε ἐλέησον**». Καλὰ εἶπε ὁ προφήτης «**Ἐν θλίψει ἐμνήσθην σου**» (Ψα. 26,16).

Καὶ πῶς ἀπαντᾷ ὁ Θεὸς στὶς προσευχές μας;
● **Ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ**. Μερικοὶ παρα-

καλοῦν τὸ Θεό, ἀλλὰ θέλουν, μόλις ποῦν μιὰ φορά τὸ «*Κύριε ἐλέησον*» ἢ κάνουν μιὰ παράκλησι στὴν Παναγία ἢ ἀνάψουν ἓνα κεράκι στὴν εἰκόνα, ἀμέσως νὰ παρουσιασθῇ ὁ Θεός, νὰ «ἐξοφλήσῃ τοῖς μετρητοῖς» τὸ κεράκι ἢ τὴν προσευχή τους. Εἶνε ἀνυπόμονοι, θέλουν νὰ δοῦν ἀμέσως τ' ἀποτελέσματα. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν βιάζεται. Ἀκούει, βλέπει, πονεῖ τὰ παιδιὰ του· πολλές φορές ὅμως δὲν δίνει ἀμέσως ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶμε. Ὑπάρχουν παραδείγματα ποὺ ἄνθρωπος ζητοῦσε κάτι ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί, καὶ τὸ ἔλαβε ὅταν πλησίαζε πιά νὰ πεθάνῃ. Ἔχει μυστήρια αὐτὴ ἡ ζωὴ, καὶ τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου εἶνε ἀνεξιχνίαστα.

Γιὰ κοιτάξετε τὸ εὐαγγέλιο. Ἦταν, λέει, μέσα στὴ θάλασσα – ποιοί; ὄχι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἀλλὰ οἱ μαθηταὶ του· **ὁ,τι ἅγιο, ἐκλεκτὸ καὶ πολύτιμο εἶχε ὁ Χριστός**. Καὶ ἦταν μέσ' στὴ φουρτούνα πόσες ὥρες· ἐννέα ὥρες· ἀπ' τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου μέχρι τὸ πρωί. Πάλευαν, κ' ἡ θάλασσα ἦταν ἔτοιμη νὰ τοὺς καταπιῇ. Ἐννιά ὥρες κινδύνευαν· καὶ πότε ἦρθε ὁ Χριστός; Ἦρθε τὴν πρώτη ὥρα, ἦρθε τὴ δεύτερη, ἦρθε τὴν τρίτη, ἦρθε τὴν τέταρτη, ἦρθε τὴν πέμπτη, ἦρθε τὰ μεσάνυχτα; πότε; Τὴν τελευταία ὥρα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, τότε πλέον φάνηκε περπατώντας πάνω στὰ κύματα καὶ τοὺς ἔσωσε. Τί σημαίνει αὐτό; Χριστιανέ, μὴν ἀπελπίζεσαι, μὴ γογγύζεις. Κάνε τὴν προσευχή σου στὸ Θεό, κι ἂν δὲν σοῦ δίνη αὐτὸ ποὺ ζητᾶς **ἔχε ὑπομονή**.

Ἔχουμε παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἐπέμεναν στὴν προσευχή. Γνωρίζω ἀντρόγυνα ποὺ δὲν εἶχαν παιδί, παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ χωρὶς νὰ γογγύσουν, καὶ μετὰ ἀπὸ χρόνια ἀπέκτησαν· τὸ παιδί τοὺς δόθηκε σὰν δῶρο τῆς **ἐπιμονῆς τους στὴν προσευχή**. Ὑπάρχουν κι ἄλλα παραδείγματα ἀκόμη πιὸ θαυμαστά. Γι' αὐτὸ **νὰ μὴν εἴμαστε ἀνυπόμονοι**, ἀλλὰ νὰ πιστεύουμε.

● **Νὰ ἔχουμε, ἀδελφοί μου, ὑπ' ὄψιν ὅτι καμμιά φορά ὁ Θεὸς ὄχι μόνο ἀναβάλλει νὰ δώσῃ τὸ αἶτημα, ἀλλὰ κι ὅταν δώσῃ **δίνει τὸ ἀντίθετο!****

Εἶνε τὸ παιδί ἄρρωστο, τρέχει ἢ μάνα ἀπὸ ἐκκλησιὰ σὲ ἐκκλησιὰ καὶ κάνει λειτουργίες μὲ δάκρυα, κι ὅμως τὸ παιδί πεθαίνει. Ἡ μάνα κλονίζεται καὶ λέει· Ποῦ εἶνε ὁ Θεός; γιατί νὰ πάρῃ τὸ παιδί μου; γιατί νὰ ἐπιτρέψῃ τὴ συμφορὰ;... Ὁχι, μάνα, μὴν τὸ πῆς αὐτό. **Ὁ,τι δίνει ὁ Θεὸς εἶνε γιὰ τὸ καλὸ μας**.

Σὲ ἓνα σπίτι εἶχαν **ἓνα μονάκριβο παιδί**. Καὶ μιὰ βραδιὰ φιλοξένησαν κάποιον. Τὸ πρωὶ ὁ ξένος φεύγοντας ζήτησε καὶ πῆρε μαζί του ὡς ὁδηγὸ τὸ παιδί. Καθὼς ὅμως περνοῦσαν μαζί ἔνα γεφύρι, ὁ ξένος ἀρπάζει τὸ παιδί, τὸ ρίχνει

στὸ ρέμα καὶ τὸ παιδί πνίγηκε. Ἄθλιε, τοῦ φώναζαν, καταραμένε, τί ἔκανες;... Αὐτὸς ὅμως, ποὺ **ἦταν ἄγγελος** καὶ κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ διδάξῃ τὶς μανάδες ποὺ χάνουν παιδιὰ νὰ μὴ γογγύζουν, εἶπε· Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε κακοῦργος, εἶνε γεμᾶτος ἀγάπη· πῆρε τὸ παιδί τώρα, ποὺ δὲν εἶχε κάνει ἁμαρτίες· γιατί ἂν ζοῦσε, μεγάλωνοντας θὰ γινόταν ἐγκληματίας. Ξέρει ὁ Θεὸς τί κάνει· ἐμεῖς εἴμαστε κοντόφθαλμοι.

Ἄλλη περίπτωση. Κάπου ἔπεσε φωτιὰ καὶ ἔκαψε τὸ καλύβι μιᾶς φτωχῆς οἰκογένειας, ἐνῶ δίπλα τὰ μεγάλα σπίτια δὲν ἔπαθαν τίποτα. Γιὰ κοίταξε, ἔλεγε ὁ κόσμος· εἶνε δίκαιος ὁ Θεός; νὰ πέσῃ ἡ φωτιὰ στὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ;... Τί ἔγινε ὅμως· ἡ φτωχὴ οἰκογένεια, σκάβοντας τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ καλύβα, βρῆκαν ἓνα πιθάρι μὲ χρυσᾶ νομίσματα, καὶ μ' αὐτὰ ἔχτισαν σωστὸ παλάτι. Ἄν δὲν καιγόταν ἡ καλύβα, δὲν θὰ ἔβρισκαν τὸ πιθάρι. Μυστήρια ἔχει αὐτὴ ἡ ζωὴ· **κάτι ποὺ θεωροῦμε συμφορὰ, μπορεῖ νὰ εἶνε μεγάλη εὐτυχία**.

Καὶ **μιὰ κοπέλλα** στὴν Ἀθήνα μοῦ ἔλεγε μὲ δάκρυα· Ἔκανα ἁμαρτία. Πρὸ δύο ἐτῶν μὲ ζήτησε ἓνας νέος. Φαινόταν σὰν ἄγγελος. Μὰ ξαφνικὰ διέλυσε τὸν ἄρραβῶνα, κ' ἐγὼ ἤμουν ἔτοιμη ν' αὐτοκτονήσω, νὰ πέσω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι. Γόγγυσα τότε στὸ Θεό. Μετὰ ἔμαθα, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἔγινε κακοῦργος καὶ κλείστηκε στὶς φυλακές. Τώρα δοξάζω τὸ Θεό.

* * *

Τὸ συμπέρασμα εἶνε· **νὰ ἔχουμε πίστι**, πίστι σὰν τὸ βράχο· καὶ στὴ μπουνάτσα καὶ στὴν τρικυμία, καὶ στὸ θάνατο καὶ στὴ χαρὰ, καὶ στὴν εὐτυχία καὶ στὴ δυστυχία. Ὁ Κύριος εἶπε· «*Πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε*» καὶ «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰω. 14,1· 16,33).

Μὴν ἀπελπίζωμαστε. Ὁ κόσμος αὐτὸς – ἄς λένε οἱ ἄπιστοι– δὲν ἔγινε ἔτσι τυχαῖα. Ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας κι ἀκούει τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς μας. Κι ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ποιὸς πατέρας θὰ ζητήσῃ τὸ παιδί του ψωμί κι αὐτὸς θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα; ἢ θὰ ζητήσῃ ψάρι καὶ θὰ τοῦ δώσῃ φίδι; (βλ. Ματθ. 7,9). Πολὺ περισσότερο ὁ οὐράνιος Πατέρας μας ξέρει τί χρειαζώμαστε, τί ἔχουμε ἀνάγκη, καὶ μᾶς τὰ δίνει ὅλα.

Καὶ νὰ ξέρουμε καλὰ – τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς κι ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός· **οὔτε ἓνα σπουργίτι δὲν πέφτει** χάμω νεκρὸ (βλ. Ματθ. 10,29· Λουκ. 12,6), οὔτε ἓνα φύλλο δὲν πέφτει στὴ γῆ ἀπὸ τὸ δέντρο χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**